

Про зоряний Віз (легенда)

Автор Невідомий

Колись дуже давно, а де саме — невідомо, та трапилась велика посуха; така посуха, що не тільки в річках та озерах, а навіть і в колодязях повисихала геть-чисто вся вода, і люди без води почали хворіти. У тім краю, де трапилась така посуха, жила одна вдова, а в тієї вдови була всього-на-всього одна дочка. Захворіла вдова без води, і дочка, щоб не вмерла її мати, узяла глечик та й пішла шукати води. Де вона її шукала, хто знає, а тільки десь-то знайшла. Набрала в глечик і понесла додому. По дорозі натрапила на одного чоловіка, що вмирав без води, дала йому напитись і тим одволала його од смерті. Далі натрапила вона на другого, такого ж, потім на третього, четвертого й, нарешті, на сьомого. Усім давала пити й усіх урятувала від смерті. Води зосталось у неї тільки на самому денці.

Ішла вона, ішла по дорозі та й сіла відпочити, а глечик поставила коло себе на землі. Коли в той час де не взявся собака. Хотів, мабуть, теж напитись та й перекинув глечик. Коли той

глечик перекинувся, то з нього вилетіло сім зірок великих і восьма маленька, та й поставали на небі.

Ото ті зірки і є Віз, або душі тих людей, що дівчина їм давала пити, а восьма, маленька, — то душа собаки, що перекинув глечик. Так ото Бог на те їх і поставив на небі, щоб усі люди бачили, яка щира була та дівчина, а за її щирість Бог послав дощ на ту країну.